

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyň:

a) **L. D.**

státní příslušností Ruská federace

bytem v ČR: P.

zastoupena JUDr. Ludvíkem Hynkem, advokátem

sídlem Václavské náměstí 37, 110 00 Praha 1

b) **nezl. Z. D.**

státní příslušností Ruská federace

c) **nezl. V. D.**

státní příslušností Ruská federace

obě bytem v ČR: P.

obě zast. matkou L. D.

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky

sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2015, č.j.: OAM-651/ZA-ZA04-ZA04-2014

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené tlumočníci M. H. se přiznává za provedení tlumočnický úkon odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 700 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhaly zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž jim nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).
2. V žalobě žalobkyně namítaly, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s. ř.“) a § 12 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). Žalobkyně uvedly, že jediným důvodem jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany je důvodná obava o život nezl. V., které nebude v Rusku poskytnuta taková péče, na takové úrovni, jaká jí byla poskytnuta v Německu a České republice. Žalobkyně a) pak nesouhlasí se správním orgánem v tom, že se opřel výlučně o názor MUDr. T. z F. N. M., dle které se sice tato nedokáže vyjádřit k adekvátnosti lékařské péče v Ruské federaci, nicméně se domnívá, že nezletilé byla poskytnuta péče srovnatelná s péčí v České republice. Podle žalobkyně a) MUDr. T. vyjádřila svoji domněnku a není zřejmé, na základě čeho srovnávala zdravotní péči v České republice, pokud není znala úrovně zdravotní péče v Rusku stran její dcery. Podle žalobkyně a) takový důkaz nemá vypovídací ani přesvědčovací schopnost. Správní orgán si měl tedy vyžádat např. stanoviska ošetřujících lékařů z F. N. M. Odmítnutí potřebné péče dceři v Rusku je důvodem obavy žalobkyně a) o život a zdraví své dcery. Jednoznačně tedy žalobkyně a) nesouhlasí s názorem správního orgánu, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, a takový názor odůvodnil naprosto neodůvodněným tvrzením, že jediným důvodem odchodu z vlasti je nespokojenost se zdravotní péčí, která byla poskytována její dceři V. Žalobkyně a) pak rovněž uvedla, že je logické, že není spokojena s úrovní zdravotní péče poskytované v Rusku její dceři, ale není to důvod hlavní, pouze odvozený od odůvodněné obavy o zdraví a život své dcery. Správní orgán tedy dle jejího názoru rozhodl na základě nesprávného právního posouzení důvodů žádosti o udělení azylu. Rozhodnutí správního orgánu podle žalobkyně a) je pak také v rozporu s ustanoveními mezinárodní Úmluvy o lidských právech.
3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a) a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, informace o zemi původu a na žalobou napadené rozhodnutí. Podle žalovaného byl zjištěn skutečný stav věci, správní orgán se zabýval všemi okolnostmi, které žalobkyně a) v průběhu správního řízení sdělila a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež žalovaný považuje v daném případě za zcela dostatečné. Žalobkyně a) nebyla a není členkou žádné politické strany, organizace či hnutí a nevyvíjela ani nevyvíjí žádnou veřejně politickou činnost. Pokud se jedná o úroveň lékařské péče, obecně kvalitativně nižší úroveň lékařské péče v zemi původu není důvodem pro přiznání mezinárodní ochrany na území České republiky. Upozornil rovněž na skutečnost, že z lékařské

zprávy ze dne 14. 1. 2015 vyplývá, že nezl. V. je klinicky stabilizovaná, laboratorní parametry má uspokojivé, vyjma kalorického obohacení stravy nevyžaduje další akutní péči. Dle vyšetření pneumologa je pacientka v současné době bez zřetelné chronické respirační patologie. Na doplnění podle žalovaného je třeba uvést, že případně nižší kvalitu zdravotní péče v zemi původu nelze považovat za mimořádný důvod vedoucí k udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu či udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Ohledně zhodnocení zdravotního stavu nezl. V. žalovaný odkázal na podrobnou pasáž napadeného rozhodnutí týkající se humanitárního azylu. Ke kvalitě nižší úrovně lékařské péče poukázal na rozsudek Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci N. proti Spojenému království ze dne 27. 5. 2008 (body 32 – 44), stížnost č. 26565/05. Navrhované výsledky lékařů měl žalovaný za nadbytečné a neekonomické. Dle názoru žalovaného žalobkyně nebyly v průběhu správního řízení zkráceny na svých právech, přičemž nesplňují podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Žalovaný proto v tomto směru odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

4. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost žalobkyně L. D. o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 12. 2014 vč. přílohy; protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 12. 2014; zpráva D. M. P. D. Z. pro město Moskva ze dne 23. 9. 2014; zpráva D. M. P. D. Z. pro město Moskva ze dne 23.9.2014 podepsaná obvodním pediatrem .A. A.; kopie zdravotní dokumentace - zpráva F. N. M. z ambulantního vyšetření ze dne 16.12.2014; zpráva F. N. M. z ambulantního vyšetření ze dne 6.1.2015; zpráva F. N. M. MUDr. J. T. ze dne 14.1.2015; Výroční zpráva organizace Human Rights Watch 2014- Rusko 2014; zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2015 – Rusko; doplnění důkazů v rámci řízení o mezinárodní ochraně ze dne 16.2.2015; doplnění k žádosti o udělení mezinárodní ochrany; vyjádření žalobkyně L. D. před vydáním rozhodnutí ze dne 20.3.2015 vč. zdravotní dokumentace- zpráva MUDr. A. E. ze dne 18.3.2015 a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 22.4.2015 č.j.: OAM-651/ZA-ZA04-ZA04-2014.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Při jednání dne 21. 6. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích. Zástupce JUDr. Hynek navrhl výslech svědkyně MUDr. A. E. Ten byl proveden při jednání konaném dne 14. 3. 2019 a svědkyně při něm mimo jiné uvedla, že nezl. V. D. je její pacientkou, kterou zná 3 roky. Ohledně zdravotního stavu nezletilé uvedla, že na počátku nebyl dobrý, nezletilá byla po závažných operacích, které byly provedeny jednak v Moskvě a jednak v Kolíně nad Rýnem. Dítě neprosplávalo, trpělo opakovanými těžkými záněty průdušek, dušností, opakovaným zvracením a bylo to takové jakoby multifaktoriální onemocnění. Žalobkyně c) byla v péči svědkyně, v takové té základní a vzhledem k těžkému postižení byla převzata do M. N., kde byla a je dosud sledována na gastroenterologii, rehabilitaci, jezdí opakovaně do lázní a je v péči několika odborníků. Zdravotní stav nezletilé se zlepšil a vyvíjí se celkem přiměřeně. Prognóza je podle svědkyně velice nejistá, je možnost, že dítě bude

muset podstoupit další operaci v dospělém věku, celý život bude muset být sledováno v několika odborných ambulancích. Podle svědkyně obavy matky o zdraví dítěte jsou naprosto namístě, myslí si, že by hrozilo i úmrtí dítěte, pokud by nebyla poskytnuta odborná pomoc. K ošetření nezletilé v Rusku pak svědkyně uvedla, že „dítě bylo v Rusku operováno metodou, která se neprovádí, ten jícen byl nahrazen střevem, takže je to velmi netypická operace a docházelo k opakovaným stavům bezvědomí, bezdeší takže bylo opakovaně hospitalizováno v Moskvě na chirurgických, na dětských odděleních a rodičům bylo řečeno, že z jejich strany je to všechno v pořádku, že se s tím nedá nic dělat, takže rodiče - to dítě hrozilo, že zemře – vyhledali odbornou pomoc v Kolíně nad Rýnem, kde to dítě reoperovali, tu střevní náhradu narovnali a poté začalo to dítě lépe prospívat a pak se přestěhovali do České republiky, aby to dítě tedy v Rusku nezemřelo. Pokud by ta matka zůstala v tom Rusku, tak opravdu by to nemuselo dopadnout dobře a ta matka se snaží pro to dítě najít dobrou zdravotní péči, aby to dítě zůstalo naživu.“ Svědkyně dále vypověděla, že dítě bylo ohroženo na životě, mohlo by i zemřít, nicméně v Rusku bylo několikrát asi 5x nebo 6x hospitalizované a ty závěry ruských nemocnic byly takové, že už pro dítě oni nemohou nic udělat, že z jejich strany udělali všechno, co mohli. Až operace, která byla provedena v Kolíně nad Rýnem, podle svědkyně odstranila ty nejtěžší problémy.

7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žádostí ze dne 4. 12. 2014 požádala žalobkyně L. D. o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti uvedla, že se do 31. 5. 2014 zdržovala v Moskvě od 31. 5. 2014 v Praze a asi od 27. 7. do 3. 8. 2014 v Kolíně nad Rýnem. Ona i nezletilé jsou ruské národnosti a ruské státní příslušnosti, žalobkyně a) je pravoslavného náboženského vyznání, není členkou žádné politické strany nebo organizace, je vdaná, manžel se synem žijí v Rusku, její matka a sestra také. Má středoškolské vzdělání, pracovala jako manažerka v oddělení prodeje v obchodní firmě, v Rusku vlastní pozemek, na dceru V. pobírala invalidní důchod ve výši 15-18 tis. rublů, dále pobírala rodičovský příspěvek ve výši 5 tis. rublů. Do České republiky přijela přeregistrovat firmu, kterou má s manželem. Plánovali, že odsud pojedou do Kolína na zdravotní konzultace. Přeregistrování firmy byl hlavní důvod odjezdu a příjezdu do České republiky. České vízum si vyřídila na základě jejich firmy, přijela ji přeregistrovat. Vše bylo spjato s jejich obchodní činností. Do České republiky všechny přiletěly z Moskvy dne 31. 5. 2014. V roce 2010 její dceru v Moskvě operovali, operace se ale nepovedla. V roce 2013 odjeli do nemocnice v Kolíně. Dcera byla operována už po narození, podvedli je. Řekli jim, že v jejich případě je jedinou možností koloesofagoplastika jícnu. Má výpis z operace, kterou dceři dělali. Všechny operace podle žalobkyně a), které v Moskvě udělali, vedly ke stavu ohrožující dceřin život. V takovém stavu přiletěli v roce 2013 do Kolína. Vše si platili sami. V Kolíně byli v létě 2013, navrhli jim termín kontroly na léto 2014. Stav se zlepšil, ale muselo docházet ke kontrolám a rehabilitacím. Žalobkyně a) uvedla, že dle ruského zdravotního systému se na takovou nemoc nevztahují rehabilitace ani pravidelné vyšetřování lékařů. V Rusku jim dávali úplně jiné diagnózy než v Německu a i tady v České republice. Když se vrátili v srpnu 2014 z Kolína do Prahy, žalobkyně a) pochopila, složitost situace, že léčení v Rusku probíhá špatně, že potřebují neustálé pozorování, rehabilitace a kontrolu. Léky, které nám předepsali v Kolíně, nebylo možné v Rusku sehnat, pořád jim říkali, že nic nepotřebují a mají být rádi, že přežili, protože tato vada je neslučitelná se životem. Do Ruska se rozhodla nevrátit, protože dcera ta je bez léčení, nejsou tam léky, které potřebuje. Operaci, kterou v Rusku její dceři udělali, se už podle žalobkyně

a) nedělá kvůli negativním následkům, které se mohou během života projevit. Zopakovala, že se nyní tedy neprovádí, nicméně připustila, že snad jen v krajních případech. V Rusku ji udělali a špatně. Střevo bylo moc dlouhé a přetočené. To vše museli v Kolíně přeoperovat. V Rusku zůstanou bez lékařské pomoci, řeknou jim, že neví, co s námi v zahraničí udělali a že oni jim nepomohou. V Rusku neprobíhá řádná léčba skutečné dceřiny nemoci. Systém zdravotnictví je v Evropě úplně jiný, léčba je možná. Česká republika je cílovým státem, v M. doporučovali, aby je zařadili do českého zdravotního systému, protože léčby musí probíhat dlouhodobě, prakticky neustále. V případě návratu se žalobkyně a) bojí dceřiny smrti. Manžel má dobrou práci, materiálně jsou na tom dobře. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsaného dne 4. 12. 2014 žalobkyně a) mimo jiné uvedla, že nemá jiný důvod, proč se rozhodla požádat o mezinárodní ochranu v České republice, než zdravotní stav dcery. Na vyřízení nějakého druhu pobytu je podle žalobkyně a) třeba čas, začít obchod, firmu, shromáždit potřebné dokumenty. V roce 2011 zaregistrovali tady firmu, byl to projekt manžela. Pak se ale hodně věcí změnilo, zhoršil se zdravotní stav dcery, takže firmu nechali být. V Motole za vše platí, v penězích není problém, problém je v zařazení do zdravotního systému. V České republice mají nemovitost, nebudou České republice způsobovat žádné finanční problémy, jsou připraveni si vše hradit, potřebují jen lékařskou pomoc. Klinika v Kolíně je specializovaná, je to chirurgická klinika, dcera potřebuje i plicního lékaře a v Motole jsou zastoupena všechna oddělení. Žalobkyně a) rovněž mimo jiné uvedla, že mnoho dětí s diagnózou, kterou má její dcera, umírá. To zjistila přes internet a tam se také dozvěděla o klinice v Kolíně. V Moskvě byli ve všech nejlepších klinikách. Mluvili s doktory, kteří jim řekli, že jimi operované děti se k nim již nevracejí. Podle žalobkyně a) umírají, ale doktoři to nepřiznají. Na základě toho, co jim bylo řečeno v Kolíně a Motole, potřebuje dcera stále, dlouhodobé léčení, potřebuje komplexní přístup.

8. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
10. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobkyň zabýval, posuzoval jejich azylový příběh zejména na základě výpovědi žalobkyně L. D., zjištěných informací o zemi původu a materiálů předložených samotnou žalobkyní. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, žalovaný tedy náležitě zjistil skutkový stav věci, napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a bylo vydáno v souladu se zákonem.
11. Podle § 12 zákona písm. a) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
12. K tomuto ustanovení pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na s. 4 uvedl, že po posouzení uvedených tvrzení žalobkyně a), tato v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Nemohla tedy být z tohoto důvodu ani

pronásledována. Ke stejnému závěru dospěl správní orgán i v případě jejich nezletilých dětí, u kterých již jejich nízký věk jakoukoliv výše zmiňovanou činnost fakticky znemožňuje. Správní orgán konstatoval a soud se s ním ztotožňuje, že žalobkyně a) ani její nezletilé dcery nebyly ve své vlasti pronásledovány pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu.

13. Podle § 12 zákona písm. b) zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Tímto ustanovením se žalovaný zabýval na s. 5 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se vypořádával s důvody žalobkyně a), proč opustila svoji vlast, tj. že vlast opustila kvůli nespokojenosti se zdravotní péčí, která byla v Rusku poskytována její dceři V.
15. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobkyně L. D. v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Ke stejnému závěru pak nutně třeba dojít v případě nezletilých žalobkyň vzhledem k jejich věku. Soud stejně jako žalovaný neshledal, že by žalobkyně mohly ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jejich rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jim takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
16. Soud tedy ve shodě s žalovaným uzavřel, že v posuzovaném případě nebyly naplněny podmínky udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
17. Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle § 13 odst. 2 zákona o azylu rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let. Podle § 13 odst. 3 zákona o azylu předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi. Podle § 13 odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.
18. Ze správního spisu nevyplývá, že by v České republice byl některému z rodinných příslušníků žalobkyň udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona č. 325/1999 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

V posuzovaném případě tak nebyly naplněny ani důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 cit. zákona.

19. Podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb. jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
20. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č.j. 6 Azs 81/2017-32: *„K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).“*
21. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí ze dne 11. 3. 2004, č.j. 2 Azs 8/2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“*
22. Žalovaný v rámci své úvahy zhodnotil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobkyně, zejména se zabýval zdravotním stavem její dcery V., kde se mimo jiné opřel o názor MUDr. T. z F. N. M., která má za to, že nezl. V. byla poskytnuta péče srovnatelná s péčí v České republice. Soud pak se žalovaným souhlasí v tom, že z lékařských zpráv nevyplývá, že by nezl. V. měla v době rozhodování správního orgánu podstoupit na nějakém specializovaném pracovišti operaci, či že by taková operace byla alespoň jako nutná indikována. Ze správního spisu je pak zřejmé, že žalobkyně svou žádost o udělení mezinárodní ochrany rovněž spojila se snahou o zařazení své mladší dcery V. do systému veřejného zdravotnictví a s tímto spojuje přístup ke zdravotní péči v České republice. Z výpovědi žalobkyně je pak zřejmé, že chce pro sebe a své nezletilé dcery zajistit oprávnění k pobytu na území České republiky mimo žádost o udělení mezinárodní ochrany. S manželem vlastní v České republice firmu i nemovitost, dostupnost k lékařské péči nespojuje s finanční otázkou, hradila zdravotní péči v Německu i v České republice před podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Dle názoru soudu žalovaný ani při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem, neboť dostatečně jasně a

srozumitelně zdůvodnil, proč nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

23. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
24. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
25. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci, předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.
26. Pokud pak jde o ust. § 14a a 14b zákona o azylu v odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od samotné žalobkyně a), tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobkyně neuvedla a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by jí a jejím dcerám mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti.

27. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním (především na s. 7, 8) i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, dle kterého: *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“*
28. Současně soud poukazuje i na skutečnost, že Nejvyšší správní soud rovněž opakovaně vyslovil, např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení azylu. V rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 – 89, pak uvedl, že nelze vyloučit, aby doplňková ochrana byla udělena žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí (v citovaném rozsudku se jednalo o HIV/AIDS) i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu, která by ovšem musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Poskytování zdravotní péče v Rusku se však této úrovni zdaleka neblíží, přičemž ani samotná výpověď svědkyně MUDr. A. E. nepotvrdila, že by úroveň zdravotní péče v Rusku dosahovala úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení.
29. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobkyně nesplňují ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdily, ani nebylo prokázáno, že by některému jejich rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
30. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobkyním nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). V neposlední řadě soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. V řízení o udělení mezinárodní ochrany přihlíží správní orgán ke skutečnostem upravených ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců (zákon č. 326/1999 Sb.), jehož institutů mohl a nadále může žalobce využít. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 – 55, který je dostupný na www.nssoud.cz,

bylo judikováno, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, tj. např. zákon o pobytu cizinců. Na tato rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

31. Městský soud v Praze tedy neshledal žádnou z námitek žalobkyň důvodnou, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměly, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
33. Výrok o určení odměny ustanovené tlumočnicki z jazyka ruského a její výše je odůvodněn ust. § 58 odst. 2 a § 59 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 17 odst. 1 pol. 1 zákona č. 37/1967 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. března 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.